

VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 71 0 Ps 005041 09 Rev
Banjaluka, 21.6.2011. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Stake Gojković kao predsjednika vijeća, Jadranke Stanišić i Senada Tice, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja, J. G. iz H., A., zastupanog po punomoćnicima, D. D.-P. i M. P., advokatima iz B. L., protiv tuženog, P. d.o.o. iz B. L., Ul. ..., radi ispunjenja ugovora, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Ps 005041 09 Pž od 13.2.2009. godine, na sjednici održanoj dana 21.6.2011. godine, donio je

P R E S U D U

Revizija se usvaja, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Ps 005041 09 Pž od 13.2.2009. godine, preinačava i sudi:

Žalba tužitelja se usvaja, presuda Osnovnog suda u Banjaluci broj 11 71 Ps 005041 04 Ps od 16.10.2008. godine preinačava, tako što se tuženi obavezuje da tužitelju isplati 11.888,00 EUR ili njihov ekvivalent u KM po srednjem tečaju „Centralne banke BiH“ na dan isplate sa zakonskom zateznom kamatom od 22.7.2002. godine do isplate i naknadi mu troškove parničnog postupka u iznosu od 5.943,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 16.10.2008. godine do isplate.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 11 71 Ps 005041 04 Ps od 16.10.2008. godine odbijen je zahtjev tužitelja da mu tuženi isplati 11.888,00 EUR ili njihov ekvivalent u KM po srednjem tečaju „Centralne banke BiH“ na dan isplate sa zakonskom zateznom kamatom od 22.7.2002. godine do isplate.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Ps 005041 09 Pž od 13.2.2009. godine žalba tužitelja je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Tužitelj revizijom pobija drugostepenu presudu zbog pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i udovolji zahtjevu tužitelja ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija je osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužitelja kojim traži da mu tuženi isplati 11.888,00 EUR ili njihov ekvivalent u KM po srednjem tečaju „Centralne banke BiH“ na dan isplate sa zakonskom zateznom kamatom od 22.7.2002. godine do isplate.

Ovako postavljen zahtjev tužitelj temelji na tvrdnjama, da je tuženom, po osnovu prodaje mesa, ispostavio tri računa, broj 3426 od 22.7.2002. godine, broj 2426A od 22.7.2002. godine i broj 3432 od 22.7.2002. godine na ukupan iznos od 29.624,05 EUR, a da mu je tuženi po osnovu tih računa isplatio 17.764,60 EUR i ostao dužan još 11.888,00 EUR.

Po provedenom postupku prvostepeni sud je utvrdio: da su parnične stranke bile u dužem poslovnom odnosu, tako što je tuženi kupovao meso od tužitelja; da je tužitelj na osnovu prodaje mesa ispostavio tri računa tuženom i to, broj 3426 od 22.7.2002. godine, broj 2426 A od 22.7.2002. godine i broj 3432 od 22.7.2002. godine na ukupan iznos od 29.624,05 EUR; da ovi računi nisu carinski obrađeni; da tužitelj ne posjeduje dokaze da je tuženom isporučio robu za koju mu je ispostavio predmetne račune; da je tuženi isplatio tužitelju 17.736,58 EUR po osnovu računa od 3426B od 22.7.2002. godine i 17.399,57 EUR po osnovu računa broj 2689A od 10.6.2002. godine, tj. po osnovu računa koji nisu predmetom spora.

Temeljem ovakvog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je zaključio, da zahtjev tužitelja nije osnovan, jer da tužitelj nije, u smislu odredaba člana 7. i 123. Zakona o parničnom postupku, dokazao osnovanost predmetnog potraživanja, pa je sudio tako što je odbio zahtjev tužitelja.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja prvostepenog suda i zaključak tog suda, pa je sudio tako što je odbio žalbu tužitelja i potvrdio prvostepenu presudu.

Odluke nižestepenih sudova nisu pravilne.

Odredbama člana 7. stav 1. Zakona o parničnom postupku (“Službeni glasnik RS”, br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07 i 49/09 - u daljem tekstu ZPP) je propisano, da su stranke dužne da iznesu sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i da izvode dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

Odredbama člana 123. stav 1. ZPP-a je propisano, da je svaka stranka dužna da dokaže činjenice na kojima zasniva svoj zahtjev.

Nije sporno da je tužitelj ispostavio tuženom tri računa, broj 3426 od 22.7.2002. godine, broj 2426 A od 22.7.2002. godine i broj 3432 od 22.7.2002. godine na ukupan iznos od 29.624,05 EUR, tvrdeći da mu je tuženi isplatio po osnovu ovih računa 17.764,60 EUR.

Takođe nije sporno da je tuženi isplatio tužitelju 17.736,58 EUR po osnovu računa od 3426B od 22.7.2002. godine i 17.399,57 EUR po osnovu računa broj 2689A od 10.6.2002. godine, tj. po osnovu računa koji nisu predmetom spora.

Kod činjenice, da predmetni račun broj 3426 od 22.7.2002. godine, koji glasi na iznos od 21.838,85 EUR, posjeduje klauzulu EXW H. i da je isti potpisao tuženi i time potvrdio, shodno sadržaju tog računa, da je uredno preuzeo robu, ovaj sud nalazi da je nepravilan zaključak nižestepenih sudova da po osnovu ovog računa tužitelj ne može osnovano zahtijevati isplatu od tuženog, jer da taj račun nije carinski obrađen.

Naime, klauzula EXW H., odnosno franko fabrika, podrazumijeva isporuku robe u mjestu, odnosno u krugu fabrike. Sama isporuka se definiše kao stavljanje robe na raspolaganje kupcu. Isporukom, odnosno stavljanjem robe na raspolaganje kupcu, kupac od tog momenta snosi sve rizike do mjesta opredjeljenja i troškove, utovara, prevoza, eventualno pribavljanje uvozne i izvozne dozvole, plaćanje carina i drugih tereta.

Kod takvog stanja stvari tužitelju pripada pravo da od tuženog traži isplatu po osnovu računa broj 3426 od 22.7.2002. godine, bez obzira što taj račun nije carinski obrađen.

Kako račun broj 3426 od 22.7.2002. godine glasi na 21.838,85 EUR, a tužitelj traži da mu tuženi isplati 11.888,00 EUR, ovaj sud nalazi da je zahtjev tužitelja osnovan u smislu odredaba člana 124. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, "Službeni glasnik Republike Srpske", br. 17/93, 3/96 i 39/04 - u daljem tekstu: ZOO).

Obzirom da je tuženi kao kupac imao obavezu da plati robu u momentu njenog preuzimanja 22.7.2002. godine, to se i zahtjev tužitelja u pogledu zakonske zatezne kamate ukazuje osnovanim u smislu odredaba člana 277. ZOO.

Stoga je ovaj sud, primjenom člana 250. stav 1. ZPP-a, preinačio odluku drugostepenog suda i sudio kao u izreci ove presude.

Shodno odredbama člana 397. stav 2. ZPP-a ovaj sud je donio odluku i o troškovima parničnog postupka. Nalazeći da je zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka, u smislu odredaba člana 387. ZPP-a, osnovan do iznosa od 5.943,00 KM, ovaj sud je obavezao tuženog da tužitelju naknadi troškove postupka u tom iznosu.

Naime, tužitelj zastupan po advokatu je imao troškove, vansudskog zahtjeva od 160,00 KM, sastava tužbe od 323,00 KM, zastupanja na 6 ročišta od 3.600,00 KM, prevoda od 60,00 KM, te sastava žalbe i revizije od po 900,00 KM, shodno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata ("Službeni glasnik Republike Srpske", br 68/05).

Predsjednik vijeća
Staka Gojković

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić